

ש.מלך ואח' _____

ע"י בייכ עוה"ד ג' גן-מור ואח'

מהמוקד להגנת הפרט ביסודה של ד"ר לוטה זלצברגר

רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200

טל: 02-6283555 ; פקס: 02-6276317

העותרות

נ ג ד

1. מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית

2. מפקד כוחות הצבא ברצועת עזה

שניהם על ידי פרקליטות המדינה,

משרד המשפטים ירושלים

המשיבים

הודעה מטעם המשיבים

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד, פרקליטות המדינה להגיש הודעה משלימה מטעם המשיבים, כדלהלן:

מבוא

1. עניינת של העתירה בבקשת העותרים כי בית המשפט הנכבד יורה למשיבים להתיר להם לעבור מאזור רצועת עזה לאזור יהודה והשומרון. כן מבקשים העותרים כי בית המשפט הנכבד יורה למשיבים ליתן מטעם מדוע לא יאפשר לפלסטינים, שמענם הרשום הוא ברצועה, לשנות את מקום מגוריהם לאזור יהודה והשומרון, ומדוע לא יאפשרו לפלסטינים, שמענם הרשום הוא באזור יהודה והשומרון, לשנות את מקום מגוריהם לרצועת עזה.

2. במישור הפרטני, התנגדות המשיבים למעברו של העותר מסי 2, אבי המשפחה, מאזור רצועת עזה לאזור יהודה והשומרון נובעת, בין היתר, ממדע מודיעיני חסוי הקיים בעניינו. המשיבים יטענו כי התרת מעברו של העותר מסי 2 לאזור יהודה והשומרון

עלולה לסכן את ביטחון האזור, את ביטחון המדינה ואת שלום הציבור. עמדת המשיבים הינה כי הימנעותו של העותר מלציין דבר פעילותו הביטחונית במסגרת כתב העתירה עולה כדי חוסר נקיון כפיים המצדיק גם את דחייתה על הסף.

3. במישור העקרוני, המשיב יטען כי הסוגיה נשוא עתירה זו נבחנת בגדרו של בג"ץ 3519/05 ורד נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה והשומרון, התלוי ועומד בפני בית המשפט הנכבד. נציין, כי מתקיימים בעניין זה דיונים במסגרת משרד המשפטים, בחשתתפות גורמי הצבא וגורמים נוספים.

מכל מקום, עמדת המשיבים הינה כי אף לנופם של דברים לא נפל כל פגם במדיניות הכללית הנהוגה על-ידם, וכי פעולותיהם נעשות בהתאם לדין.

עיקרי העובדות הצריכות לעניין

4. עותרת מס' 1 (להלן: "העותרת") הינה ילידת 1980. היא נולדה באזור חבל עזה, ומענה הרשום במרשם האוכלוסין (כפי שהינו מצוי ברשות המשיבים) הינו באזור רצועת עזה. העותרת יצאה בעבר לחו"ל פעם אחת בלבד, בין התאריכים 9-12.7.1998, דרך מעבר רפיח באזור רצועת עזה.

5. עותר מס' 2 (להלן: "העותר") הינו יליד 1974. הוא נולד באזור חבל עזה, ומענו הרשום במרשם האוכלוסין (כפי שהינו מצוי ברשות המשיבים) הינו באזור רצועת עזה. העותר יצא לחו"ל לאחרונה בין התאריכים 9-12.7.1998 דרך מעבר רפיח. נסיונות נוספים של העותר לצאת לחו"ל במהלך השנים האחרונות נמנעו על-ידי המשיבים מטעמי ביטחון.

6. עיונרים מס' 3-7 הינם ילדיהם של העותרים מס' 1 ו-2. על-פי רישומי המשיב, ועל-פי הנטען במסגרת כתב העתירה, העותרים מס' 3-7 נולדו באזור חבל עזה, בשנים 1996, 1997, 1999, 2000 ו-2003.

7. בחודש נובמבר 2000 התקבלה אצל גורמי הצד הישראלי המטפלים במרשם האוכלוסין הודעה מטעם הרשות הפלסטינים בדבר שינוי מענו של העותר מאזור חבל עזה לאזור יהודה והשומרון. הצד הישראלי סירב לאשר את הבקשה המניעה הביטחונית המונעת את מעברו של העותר. כפי שעולה מכתב העתירה, על אף הסירוב האמור, גורמי הרשות הפלסטינית הנפיקו לעותר תעודת זהות, ובה ציינו את מענו כ"יביתוניא".

נטעים, כי תעודת הזהות שצורפה כנספח לעתירה הונפקה על-ידי גורמי הרשות הפלסטינית, ללא קבלת אישור הגורמים הישראליים. בנסיבות אלו, עמדת המשיבים

הינה כי אין בתעודה זו כדי לתמוך בבקשתו של העותר כי המשיבים יתירו לו לעבור לאזור יהודה והשומרון.

8. במהלך חודש ינואר 2001 התקבלה בידי גורמי הצבא הישראלי המטפלים במרשם האוכלוסין הודעה מטעם הרשות הפלסטינית בדבר שינוי מענת של עותרת מסי' 1 מאזור חבל עזה לאזור יהודה והשומרון. גם הפעם סירב הצד הישראלי לאשר את הבקשה בשל המניעה הביטחונית האמורה. כפי שעולה מכתב העתירה, למרות סירובו של הצד הישראלי, הנפיקו גורמי הרשות הפלסטינית לעותרת תעודת זהות, ובה ציינו את מענה כ"ביטוניה".

9. באותה התקופה הועברו לידי הצד הישראלי הודעות כאמור מטעם הרשות הפלסטינית בדבר שינוי מענם של העותרים מסי' 5-3. בשל טעות אצל המשיבים, הצד הישראלי אישר את שינוי המען המבוקש מאזור חבל עזה לאזור יהודה והשומרון, בניגוד למדיניות שאינה מאפשרת את שינוי המען כאשר המדובר בקטין, שמקום מגוריו של הוריו באזור חבל עזה. בשל מדיניות זו לא אושרה הודעת הרשות הפלסטינית בעניין העותרת מסי' 6.

10. להשלמת התמונה העובדתית חשוב להוסיף ולציין, כי בידי העותר והעותרת אין ולא היה היתר כדין המאפשר להם להתגורר באזור יהודה והשומרון.

המסגרת המשפטית

11. עם כניסת צה"ל לאזור יהודה והשומרון ולאזור חבל עזה הוכרזו שטחים אלו כשטחים סגורים, אשר הכניסה אליהם והיציאה מהם טעונות היתר מאת מפקד כוחות צה"ל באזור, וזאת על פי צו בדבר סגירת האיזור (אזור חבל עזה) (מסי' 144), התשכ"ח – 1968, וצו בדבר שטחים סגורים (אזור הגדה המערבית) (מסי' 34), תשכ"ז – 1967.

בכל הנוגע לאזור יהודה והשומרון, מצב זה נותר בעינו, כאשר בהתאם לתחיקת הביטחון השוררת, אזור זה הינו שטח סגור אשר הכניסה אליו והיציאה מהם אסורות אלא בהיתר פרטני של מפקד כוחות צה"ל באזור או מי שהוסמך על ידו (ראו סעיף 90 לצו בדבר הוראות בטחון (יהודה ושומרון) (מסי' 378), תש"ל – 1970). הוראה זו מלמדת, כי לכל חייל, שוטר או רשות מוסמכת באזור שנתמנתה לכך, קיימת סמכות להוציא תושב אזור חבל עזה השוהה באזור יהודה והשומרון שלא בהיתר אל מחוץ לגבולות האזור.

בכל הנוגע לאזור רצועת עזה, הרי שכידוע, במהלך החודשים אוגוסט-ספטמבר 2005 יישמה מדינת ישראל את התוכנית להתנתקות מאזור חבל עזה. עם השלמת התכנית

ולאחר יציאת אחרון חיילי צה"ל את הרצועה, ביום 12.9.05, נכנס לתוקפו מנשר של מפקד כוחות צה"ל באזור המודיע עת סיומו של הממשל הצבאי באזור.

12. קביעת אזור יהודה והשומרון (ובעבר גם אזור רצועת עזה) כשטח סגור וממילא גם השיקולים בדבר מתן היתר לכניסה וליציאה מן האזור יסודם, בין היתר, בשיקולי בטחון, היינו חשש לקיום סיכון בטחוני העכול להיגרם כתוצאה ממתן אפשרות של כניסה חופשית לאזור ויציאה חופשית ממנו, העלולים להיות מנוצלים לקיום קשרים עם ארגונים עוינים למטרות שונות (אימונים צבאיים, גיוס, העברת מידע, פקודות, משימות, אמל"ח זכו"ב) ולביצוע פעילות טרור.

13. במסגרת הפעלת שיקול הדעת של המפקד הצבאי בכל הנוגע להתרת כניסה לאזור ויציאה ממנו הוא מצווה לשקול את מידת הסיכון הביטחוני הכרוך בהיענות לבקשה, כולה או מקצתה, וזאת על מנת למנוע מן המבקשים ניצול לרעה של חופש התנועה מהאזור אל מחוץ לו ובחזרה. כן מצווה הוא לשקול את אינטרס העל החיוני של שמירת ביטחון האזור מחד גיסא, ורצונו של תושב האזור לצאת את האזור לצורך זה או אחר מאידך גיסא.

14. ביום 28.9.95 נחתם בווינגטון בין מדינת ישראל לבין אש"ף הסכם הביניים הישראלי - פלסטיני בדבר הגדה המערבית ורצועת עזה (להלן - הסכם הביניים). הסכם הביניים קובע, בין השאר, הוראות בדבר העברת סמכויות מסוימות כמפורט שם מן המפקד הצבאי אל הרשות הפלסטינית. שיקולי הביטחון תופסים מקום נכבד בכל ההסכמים המדיניים עם הרשות הפלסטינית ושזורים כחוט השני בנוסחי ההסכמים האמורים. ההסכמים כולם כפופים לעקרון שיש למדינת ישראל אחריות ביטחונית כוללת למעטפת של האזור ולמעברים. לישראל מסורה האחריות מפני איומי חוץ וכן האחריות הכוללת לביטחונם של הישראלים ולביטחון אותם האזורים שנתרו נתונים בתפיסה לוחמתית.

הנה כי כן, גם על פי הסכם הביניים וגם על פי הוראות הדין התקף באזור נותרה בידי מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה והשומרון, הסמכות למנוע יציאה של תושבים מהאזור בו הם רשומים כתושבי קבע, מטעמי ביטחון, ולא חל שינוי בעצם קיומה של הסמכות האמורה.

15. נוכח האמור לעיל, המשיבים מופקדים על שמירת הביטחון באזור ובכל המעברים והללו נותרו בהתאם להסכם באחריות ביטחונית ישראלית, הכוללות את הסמכות למנוע את הכניסה לאזור יהודה והשומרון של מי שאינו תושב האזור.

16. יצוין, כי במהלך השנים דן בית משפט נכבד זה בעתירות רבות שעניינן בסמכות המפקד הצבאי למנוע כניסה ויציאה מתחומי האזור. בפסיקה זו אישר בית המשפט הנכבד, פעם אחר פעם, את תוקפה המשפטי של תחיקת הביטחון, תוך אישור השיקולים הביטחוניים ששוקלים המפקדים הצבאיים באזור בעת החלטתם על תנועת תושבים אל מחוץ לאזור או לתוכו.

ר' לדוגמא בג"צ 9293/01 חה"כ מוחמד ברקה נ' שר הבטחון, פ"ד נו(2), 509, עמ' 515-516, כדלקמן:

"כצו בדבר סגירת האזור (אזור חבל עזה) (מס' 144), התשכ"ח-1968, שהוצא על ידי מפקד כוחות צה"ל באזור, נקבע כי לשם "קיום הממשל התקין והביטחון באזור", "האזור כולו יהיה שטח סגור" (סעיף 1 לצו). כן נקבע, כי:
 "לא ייכנס אדם לאזור ולא יצא ממנו, אלא ברשיון ממנו או ממי שיוסמך לכך בכתב על ידי, או בהתאם להוראותיו של היתר כללי שיוצא על ידי... אכן, אין חולק בעתירה שבפנינו אודות סמכותו של מפקד האזור להוציא צוים מעין אלה או למנוע כניסה ויציאה מתחומי השטח הסגור". (ההדגשה הוספה)

17. כן ר' בג"צ 709/88 ראפת צובחי מוחמד טייב נ' ראש המנהל האזרחי, תק-על 88(3), 138, עמ' 139, כדלקמן:

"כבר נאמר על כך בבית משפט זה (בג"ץ 66/80, לא פורסם): "לא ראינו מקום להתערבותו של בית משפט זה בשיקול דעתו של מפקד האזור. כאשר בוחנת רשות מנהלית בשטח המינהל הצבאי בקשה ליציאה מן האזור או לכניסה לתוכו, רשאית היא לשוות לנגד עיניה את הסיכונים הבטחוניים הכרוכים בהיענות לבקשה. לצורך כך די בהשד סביר כדי לשמש בסיס לסירוב להענקת רשיון ואין זה תנאי מוקדם להפעלת הסמכות כי יהיה בפני הרשות, אותה שעה, הומר ראיות אשר יכול היה לבסס הרשעה בדין בבית משפט. המשיב מופקד על שלומו ובטחונו של האזור וספק בענין כשרותו ואמינותו של העותר בכל הנוגע לקשריו עם מחבלים יכול להטות את כפות המאזניים לרעתו כאשר מדובר על היתר לתנועה תופשית אל מקומות היכולים לשמש למפגש עם שליחים של ארגוני הטרור. אין לכן לומר כלל ועיקר כי השיקולים שהובאו בחשבון במקרה דנן אינם בגדר שיקולים ענייניים, או כי דרושה היתה מידת הוכחה רבה יותר לצורך הכרעה מינהלית מן הסוג שנדון כאן". (ההדגשה הוספה)

18. מן האמור לעיל עולה כי נקבע במפורש שכאשר בוחנת רשות מנהלית באזור בקשה ליציאה מן האזור או לכניסה לתוכו, רשאית היא לשוות נגד עיניה את הסיכונים הביטחוניים הכרוכים בהיענות לבקשה.
19. נוכח האמור לעיל, עמדת המשיב הינה כי הוא מופקד על הביטחון והסדר הציבורי באזור ובכל המעברים וכי בהתאם לכך יש לו הסמכות למנוע או לאשר יציאה או כניסה לאזור יהודה והשומרון, והדברים מקבלים משנה תוקף בנסיבות הזמן והמקום, ועל אחת כמה וכמה כשמדובר במי שמסכן את ביטחון האזור ואת ביטחון המדינה בפעילותו.

עמדת המשיבים

20. התנגדות המשיבים למעברו של העותר מרצועת עזה לאזור יהודה והשומרון נובעת ממידע מודיעיני הקיים בעניינו. המשיבים יטענו כי התרת מעברו של העותר לאזור יהודה והשומרון עלולה לסכן את ביטחון האזור ואת שלום הציבור והינה בהתאם למדיניות הכללית בעניין זה.
21. בהקשר זה ראוי לציין כי המעבר מאיו"ש לישראל הינו קל משמעותית מן המעבר מרצועת עזה לישראל, ועל כן בהימצאותו של העותר באיו"ש טמון סיכון רב יותר לביטחון הציבור בישראל.
- במידת הצורך, יציגו המשיבים את המידע המודיעיני הקיים בעניינו של העותר, לבית המשפט הנכבד, במעמד צד אחד ובדלתיים סגורות.
22. בנוסף, יטענו המשיבים כי גם אם עברו העותרים להתגורר בעבר באזור יהודה והשומרון (וכפי שעולה מהנתונים שפורטו לעיל, הדבר אינו ברור) הרי שמעברם, ושהותם באיו"ש בעבר נעשו בלא היתר ובניגוד לדין החל באזור. גם בשל כך סבורים המשיבים כי אין מוטלת עליהם החובה לאפשר את מעברו של העותר מעזה לאיו"ש.
23. כאמור, ובהתאם לתחיקת הביטחון, להלכה הפסוקה וכן לכללי המשפט הבינלאומי, נוכח הכרזת האזור כשטח סגור על פי תחיקת הביטחון, אין כל זכות מוקנית לחופש תנועה לאזור וממנו. אדרבא כניסה לאזור יהודה והשומרון מסורה לשיקול דעתו של המפקד הצבאי או מי שהוא הסמיך לכך.

24. כפי שפורט לעיל, העותר, הרשום ברישומי המשיבים כתושב אזח"ע, אינו מחזיק בהיתר כניסה לאיו"ש. גם אם שהה בעבר באזור יהודה והשומרון מספר שנים, כטענתו, הרי שהדבר נעשה ללא אישור ובלא היתר. אף עתה אין המשיבים סבורים כי יש ליתן לעותר היתר כניסה לאיו"ש, זאת נוכח המידע הקיים בעניינו, ונוכח הסיכון לשלום הציבור ולביטחון האזור והמדינה הנשקף מן העותר.

התייחסות לטענות העותרים

25. טענתם העיקרית של העותרים הינה כי למשיב אין את הסמכות למנוע מעבר של פלסטינים מרצועת עזה לאיו"ש ומאיר"ש לרצועת עזה. העותרים טוענים כי נוכח האמור בפסק הדין בבג"צ 7015/02 עג'רי ואח' נ' מפקד כוחות צה"ל באיו"ש ואח' תק-על 1021, 1021(3), 2002(3), העוסק בתיחום מקום מגורים, אין המפקד הצבאי מוסמך למנוע מעבר של פלסטיניים בין רצועת עזה ואיו"ש, ובשל כך אין למשיבים סמכות למנוע את מעברו של העותר מרצועת עזה לאיו"ש. המשיבים יטענו כי דין טענת העותרים להידחות.

26. ראשית, כמתואר לעיל, דיני אזור יהודה והשומרון קובעים במפורש כי הכניסה לאזור יהודה והשומרון והיציאה ממנו תעשינה רק בהיתר מאת מפקדי האזורים הצבאיים. לפיכך, בהתאם להוראות דיני האזור יש למשיבים את הסמכות למנוע את מעברו של העותר, שאינו רשום במרשם האוכלוסין של האזור כתושב איו"ש, לתחומי אזור זה.

27. שנית, בית המשפט הנכבד אישר לא אחת עמדת המשיבים המונעת מעברם של תושבי אזח"ע לאיו"ש במקרים בהם נמצא כי מעברם יסכן את הביטחון. בעניין זה ר' בג"צ 7960/04 מחמד מוסא אלראזי ואח' נ' מפקד כוחות צה"ל - חבל עזה, תק-על 2004(3), 3384, שם דחה בית המשפט הנכבד עתירתם של תושבי אזח"ע שביקשו כי יותר מעברם לאיו"ש לשם לימודיהם, וקבע, כדלקמן:

"עשרת העותרים הם צעירים תושבי עזה המבקשים ללמוד את מקצוע הריפוי בעיסוק. בהיעדר מסגרת מתאימה ללימוד המקצוע האמור באזורם נרשמו העותרים לחוג לריפוי בעיסוק באוניברסיטת בית-לחם. האוניברסיטה קיבלה אותם, אך המשיב - שאליו פנו העותרים בבקשה להתיר את יציאתם מאזור חבל עזה לאזור יהודה והשומרון - דחה את בקשתם. כנגד החלטה זו מופנית העתירה.

את החלטתו, שלא להיענות לבקשת העותרים, סמך המשיב על הערכת גורמי הביטחון כי ביציאתם מאזורם - ובעיקר בכוננתם לשהות לצורך לימודיהם בבית-לחם - גלומים סיכונים לביטחון המדינה ולביטחון האזורים. בתגובה בכתב מטעמו הבהיר

המשיב, כי עמדתו אינה מבוססת על אבחון פרטני המתייחס לכל אחד ואחד מן העותרים באופן אישי, אלא על הערכת גורמי הביטחון כי די ב"פרופיל הסיכון" שאליו משתייכים העותרים כדי להקים יסוד לחשש כי ארגוני הטרור הפועלים באזור חבל עזה ינצלו את יציאתם לבית-להם לביצוע פיגועים בשטחי ישראל ובאזור יהודה והשומרון...

הגענו לכלל מסקנה כי בנסיבות הקשות השוררות לעת הזאת אין להתערב בהחלטת המשיב. הננו נכונים להגיה כי לפחות חלק מן העותרים ביקשו לצאת לבית-לחם במטרה ללמוד שם, ולא לשום מטרה אחרת. עם זאת **שזכנענו כי בהתרת יציאתם מאזור חבל עזה כרוך סיכון מהותי לביטחון הציבור בישראל ובאזורים.** למען השלמות נציין, כי בתשובה לשאלתנו הבהיר בא-כוח המדינה כי בכפוף לבדיקה פרטנית וקביעת התנאים לכך, אין למשיב התנגדות עקרונית ליציאת העותרים, או מי מהם שיהיה מעוניין בכך, ללימודים אקדמיים בחוץ-לארץ, לרבות ירדן או מצרים. ככל שמי מהעותרים מעוניין באפשרות זו, בידו לשוב ולפנות למשיב בבקשה מתאימה. כן יש לקוות, שעם שינוי העתים יהיה בידי אלה מן העותרים, שמטרתם היחידה היא אכן ללמוד את מקצוע הדיפוי בעיסוק. לחדש את בקשתם גם לעניין תוכניות הלימוד באוניברסיטת בית-לחם. העתירה נדחת. (ההדגשות הוספו)

28. באותו המקרה אישר בית המשפט הנכבד עמדת המשיבים אף שבידי המשיבים לא היה מידע מודיעיני פרטני המתייחס לכל אחד מהמבקשים לעבור לאיו"ש. לפיכך בענייננו, עת קיים ביחס לעותר מידע מודיעיני המלמד כי העותר היה מעורב בפעילות טרור צבאית, הדברים מקבלים משנה תוקף.

29. כן ר' החלטת בית המשפט הנכבד בבג"צ 6040/04 _____ עמור ואח' נ' מפקד כוחות צה"ל באזח"ע (טרם פורסם), שם הועלתה על ידי המוקד להגנת הפרט, שהוא אף העותר מס' 2 בענייננו, הטענה המועלית בעתירה דנו, שלפיה נוכח האמור בפסק הדין בפרשת עגורי (בג"צ 7015/02) אין למפקד הצבאי סמכות לאסור על המעבר מאזח"ע לאיו"ש. בית המשפט הנכבד דחה את העתירה בבג"צ 6040/04 וקבע, כדלקמן:

"מרביתה של העתירה באה על סיפוקה. אשר לעותר מס' 4, יש נימוק ביטחוני לאי מתן היתר למעבר מעזה לאיו"ש. לא מצאנו כל פגם בעמדת המשיב. העתירה נדחת."

צילום פסק הדין מצורף ומסומן מש/1.

30. כן ר' פסק הדין בבג"צ 10735/03 אלנבאהין נ' שירות בתי הסוהר תק-על 2003(4), 1227. באותה העתירה טען תושב עזה, כי העתיק את מקום מגוריו ליהודה ושומרון וכי נישא לתושבת יהודה ושומרון. אותו עותר ביקש כי יתאפשרו מגוריו ביהודה ושומרון. בית המשפט הנכבד דחה, כאמור, את העתירה וקבע, כדלקמן:

"העותר עומד לסיים עונש מאסר בפועל. הוא מבקש כי עם סיום מאסרו הוא יגורש לאזור יהודה ושומרון ולא לעזה. מהחומר שלפנינו עולה, כי מקום מגוריו הוא בעזה. כן נמסר לנו כי שחרורו לאזור יהודה ושומרון עלול לסכן את שלום הציבור, האת לנוכח העובדה כי המעבר מאזור יהודה ושומרון לתחומי ישראל הוא קל יותר מן המעבר מעזה לישראל. על רקע נתונים אלה, הודיע לנו המשיב כי העותר יגורש, בתום ריצוי עונשו, לעזה. בהחלטה זו אין בידינו להתערב. העתירה נדחת". (ההדגשה הוספה)

והדברים יפים לענייננו.

31. בנוסף ראו באותו העניין את פסקי הדין בבג"צ 7387/03 מוחמד זערב נ' שירות בתי הסוהר תק-על 2003(3), 507, בבג"צ 7880/03 עבדו גינים נ' שירות בתי הסוהר תק-על 2003(3), 2362, ובבג"צ 10945/03 פלוני נ' שירות בתי הסוהר (טרם פורסם). באותן העתירות טענו אסירים פלשתינאים כי הם מתגוררים באיו"ש ולא באזח"ע, מענם הרשום במרשם האוכלוסין הפלסטיני, וביקשו כי בתום ריצוי עונשם יאפשר המשיב את שובם לאיו"ש ולא לאזח"ע. בית המשפט הנכבד דחה את העתירות וקבע כי לא נפל פגם בעמדת המשיב אשר הורה על שחרור העותרים בתום מאסרם באזח"ע ולא באיו"ש.

32. מן האמור לעיל עולה כי בית המשפט הנכבד אישר פעם אחר פעם את עמדת המשיבים שלפיה יש למפקד האזור את הסמכות לאסור על מעבר של פלסטינים מאזור רצועת עזה לאיו"ש. כן אישר בית המשפט הנכבד את עמדת המשיבים המונעת מפלסטינים מעבר מאזח"ע לאיו"ש במקרים בהם מסכן המעבר המבוקש את הבטחון ואת שלום הציבור. בנוסף, דחה בית המשפט הנכבד אף עתירה שהוגשה על ידי העותר מס' 2 ובה נטענה הטענה המועלית בעתירה דנן ביחס להשלכות פסק הדין בעניין עגור. המשיבים יטענו כי האמור בפסקי הדין שלעיל יפה אף בענייננו.

33. **שלישית**, גם לפי הוראות הדין הבינלאומי ניתן להגביל את הזכות לחופש תנועה ואת הזכות להעתיק את מקום המגורים, כאשר הדבר נדרש עקב צורכי הביטחון. הדבר אפשרי בנזון אותו אזור טריטוריאלי, ומקל וחומר נכון הדבר להעתיק את מקום מגורים

שיש בה משום מעבר לאזור אחר ונפרד מבחינה גיאוגרפית ומשפטית (בהיבט של תחיקת הביטחון), כבעניינו.

34. רביעית, פרשת עגורי עסקה בסמכות המפקד הצבאי להורות על תיחום מקום מגוריו של אדם שרשום במרשם כתושב איו"ש לאזור עזה.

יוזכר, כי בפסק הדין בפרשת עגורי נקבע בעניין זה, כדלקמן:

"אכן, התכלית המונחת ביסוד הוראת סעיף 78 לאמנת ג'נבה הרביעית, והמצמצמת את תוקפו של היחום מקום המגורים לאזור אחד, יסודה באחדות החברתית, הלשונית, התרבותית, הסוציאלית ותמדינית של האזור, מתוך רצון לצמצם את הנזק שבהעברת מגורים למקום זר. מכוחה של תכלית זו אין לראות באזור יהודה ושומרון ובאזור חבל עזה שני אזורים הורים זה לזה, אלא יש לראותם כאזור אחד. כאזור זה פועלים שני מפקדים צבאיים מטעם המעצמה הכובשת האחת והיחידה. בהתאם, המפקד הצבאי האחד מוסמך לייחד את מקום המגורים של אדם מוגן אל מחוץ לאזור האחד, והמפקד הצבאי האחר מוסמך להסכים לקבלתו של אותו אדם מוגן לתחומי האזור עליו הוא שולט." (ההדגשה הוספה)

35. קביעה זו היתה יפה לשם קיום תכליתה של הוראת סעיף 78 לאמנת ג'נבה הרביעית המאפשרת תיחום מגורים לאזור אחד אולם מכך מכך אין להסיק כי יש לראות בשני האזורים ככאלה שהמעבר ביניהם הינו חופשי מכל מגבלה ו/או כי מדינת ישראל אשר שימרה בידה את הסמכויות הביטחוניות על המעטפת ובתוך אזור יהודה ושומרון עצמו מחויבת להסכים למעבר חופשי, כאמור.

36. באזור יהודה ושומרון פועל מפקד צבאי, אשר מוסמך לאשר או שלא לאשר כניסת תושבים לאזור זה. המשיבים יטענו כי ההלכה שנקבעה בפרשת עגורי, אין משמעותה שלילת סמכותו של המפקד הצבאי להתיר יציאה וכניסה אל אזור יהודה ושומרון ומאזור זה.

37. חמישית, לטענת העותר כי לפי הסכמי הביניים בין ישראל לבין הרשות הפלסטינית, מחייב שינוי המען בעדכון ישראל בלבד, יטענו המשיבים כי אופן יישום הסכם הביניים הינו שאלה מדינית, כאשר הסכם הביניים אינו מצמיח, כשלעצמו, זכויות לפרטים מכוחו (השוו): פסק דינו של כב' השופט זמיר בבג"צ 2829/96 סמהדנא נ' מדינת ישראל, תמ-על 96(2), 36; החלטתו של כב' הנשיא ברק בדנג"צ 5744/96 קראדה נ' שירות בתי

הסוהר, תקדין (3)96:1312; פסק דינה של כב' השופטת דורנר בבג"צ 8012/98 עתר נ' ראש ממשלת ישראל, תקדין (1)99, (494).

בפועל, הצד הפלסטיני נדרש מאז הסכם הביניים להעביר בקשות להעתקת מקום מגורים בין האזורים לאישורה של ישראל וכך נהג במשך השנים.

מעבר לאמור יטענו המשיבים בהקשר זה כי בקשת העותר להעתיק את מקום מגוריו מאזח"ע לאיו"ש איננה בגדר בקשה לשינוי מען, כמוצג על ידי העותרים, כי אם בקשה למעבר בין אזח"ע לאיו"ש, אשר לטעמם של המשיבים אינה מעוגנת בהסכם הביניים ואשר בהתאם לחקיקת האזור, דורשת את אישור מפקד האזור. לפיכך, סבורים המשיבים כי דין טענה זו של העותרים להידחות.

38. שישית, בהתאם לעמדת העותרים לפיה למשיבים כלל אין את הסמכות למנוע מעבר של פלסטינים בין איו"ש לאזח"ע, יוכלו כל תושבי רצועת עזה להעתיק מקום מגוריהם לאזור יהודה ושומרון בלא קבלת אישור ממפקד אזור יהודה ושומרון, בלא איבחון ביטחוני ובלא שיידרשו לכל היתר שהוא. המשיבים יטענו כי תוצאה זו הינה תוצאה אבסורדית השוללת את האמור במפורש בתחיקת האזור ואת שנקבע בפסיקתו שלעיל של בית המשפט הנכבד, ויש לה משמעויות מדיניות וביטחוניות מרחיקות לכת. גם בשל כך סבורים המשיבים כי דין טענת העותרים להידחות.

39. שביעית, מאז ספטמבר 2000, מתנהל נגד מדינת ישראל, אזרחיה ותושביה עימות מזוין. במסגרת העימות מבוצעים על ידי הצד הפלסטיני על מנגנוניו וארגוניו השונים פיגועים נגד החיים, הגוף והרכוש של אזרחים ותושבים ישראלים חפים מפשע ובהם זקנים וילדים, גברים ונשים.

40. נוכח היותה של רצועת עזה שטח המתוחם על ידי גדר ונוכח מאמצי גורמי הביטחון, מתקשים ארגוני הטרור לשלח מפגעים מתוך אזור זה לעבר ישראל, לשם ביצוע פיגועים ופעולות נוספות שיש בהם לסכן את ביטחון מדינת ישראל ותושביה.

אכן, ברצועת עזה קיימת תשתית טרור ענפה, אשר משקיעה מאמץ רב במציאת דרכים שונות להוצאת תשתית טרור אנושית מהאזור, וזאת לשם ביצוע פעולות אשר יש בהן לסכן את ביטחון המדינה ותושביה – אם בפעילויות מודיעין והכנה ואם בפעילויות טרור של עצמן.

אלא שנוכח המצב המורכב ברצועת עזה, האמצעי המרכזי שיש בידי גורמי הביטחון, הוא, כאמור לעיל, מניעה ממי שנשקף ממנו סיכון, לצאת למדינת ישראל ולאזור יהודה ושומרון, מטעמים ביטחוניים, דבר שקשה יותר לבצע באיו"ש.

41. המשיב יבקש להוסיף ולטעון, כי מתן היתר לכניסה לאיזור יהודה ושומרון, מאפשר לרוצה בכך לעבור בקלות לתוך מדינת ישראל. דהיינו: נוכח העובדה כי איזור יהודה ושומרון אינו איזור מתוחם בגדר באופן מלא, כדוגמת רצועת עזה, ונוכח גודלו, קיים קושי של ממש לגורמי הביטחון לפקח על כניסת אנשים לתחומי מדינת ישראל, כך שלמעשה, ללא מידע מודיעיני ספציפי, יכול מפגע (או כל אדם אשר המעוניין לבצע פעילות שיש בה לסכן את ביטחון המדינה) לעבור לתחומי מדינת ישראל מאיזור יהודה ושומרון בקלות יחסית.

לעניין זה ראו, בשינויים המתויבים, פסקי דינו של בית המשפט הנכבד בבג"צ 7960/04 ובבג"צ 10735/03 שלעיל.

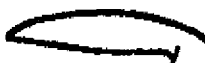
42. נוכח האמור לעיל, הערכת גורמי הביטחון היא, כי מתן היתר מעבר מאזח"יע לאיו"ש לעותר, עלול להיות מנוצל על ידי תשתית הטרור הענפה ברצועת עזה כאמצעי למימוש רצונם לביצוע פעולות שיש בהם לסכן את ביטחון המדינה, אותו הם מתקשים לממש מתוך רצועת עזה עצמה, כיום. גם בשל כך סבורים המשיבים כי דינה של העתירה זנן להידחות.

סיכום

43. בהתאם למפורט בתגובה זו יש למשיבים את הסמכות למנוע מעבר של פלסטינים מאזח"יע לאיו"ש, כאשר הדבר נדרש, ובמיוחד מטעמי ביטחון. אף הפסיקה שיצאה מלפני בית המשפט הנכבד אישרה עמדת המשיבים בעניין זה. לפיכך, יטענו המשיבים כי עמדתם שפורטה לעיל הינה בהתאם לדין החל כאזור, הינה סבירה וודאי שאין היא מצדיקה התערבותו של בית המשפט הנכבד בה.

44. אשר על כן יתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את העתירה.

היום, י"ח חשוון, תשס"ו
20 נובמבר, 2005

יובל רויטמן, עו"ד

סגן לפרקליט המדינה